

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๐ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๓๘

ยุบสภา

ภูวัญจะกลายเป็นภูอะไรไปแล้วเดี๋ยวนี้ พอเห็นหลวงตาเข้าไปส่งเสริมคนนั้น ก็รู้คนนี่ก็รู้ม วัดภูวัญจะกลายเป็นวัดสำเพ็งไปแล้ว ไปก็ไปนอนกองกันอยู่นั้น เอ้า พุดจริง ๆ ก็โยมไปมีประมาณอะไร ไปโลเลนี่ ถ้ามากเข้า ๆ โลเลนะ ภูวัญเราส่งเสริมให้ พระไปภาวนา ทีนี้โยมก็อยากภาวนาเลยไปยุ่งกัน เดี่ยวนี้ภูวัญจะไม่ว่างแล้วนะ เต็มไปหมดแหละ มากเข้ามันโลเลนะ ประชาชนญาติโยมโลเลง่ายกว่าพระ พระท่านไม่ค่อยมีอะไรแหละ มีเท่าไร ๆ ก็สงบเงียบเพราะต่างคนต่างเดินตามหลักธรรมหลักวินัย ซึ่งเป็นหลักแห่งความสงบร่มเย็น ตรงแนว ๆ จึงไม่มีเรื่อง นี้ละหลักศาสนาฟังซิ

หลักศาสนาปกครองโลกจะสงบเงียบ ไม่ว่าประชาชนไม่ว่าญาติโยมเรื่องไม่ค่อยมี ไรเรื่องมาก ๆ มีแต่กิเลสเข้าไปตีตลาดทั้งนั้นแหละ เรื่องธรรมแล้วไม่ตี ธรรมอยู่ตรงไหน วินัยอยู่ตรงไหนแล้วตรงแนว เห็นไหมพระมีที่รูปก็องค์ก็ร้อยก็พัน อย่างพระอรหันต์ท่านอยู่ด้วยกันห้าร้อยหกร้อยรูป ไม่เคยได้ยินในตำรับตำราเลยว่าพระอรหันต์ทะเลาะกัน นั่นเพราะจิตใจตรงแนว ๆ ตามอรรถตามธรรม แล้วใจก็บริสุทธิ์อีกด้วย ผู้ไม่บริสุทธิ์ก็เดินตามแถวแนวของหลักธรรมหลักวินัยก็สงบเย็น นั่นละการปกครองด้วยศาสนาจึงเป็นความร่มเย็นเอามาก พุทธศาสนายกขึ้นเป็นเอก นอกนั้นเราไม่ค่อยได้ดู ได้รู้ได้เห็น แต่พุทธศาสนานี้ดูหมดภูมิของเรา

หลักพุทธศาสนาเป็นหลักปกครองโลก ปกครองได้ทุกด้านทุกมุม ไม่มีคำว่าล้าสมัยดังกิเลสมันโจมตีศาสนา กิเลสมันทันสมัยคนจึงจะตายเวลานี้ กิเลสทันสมัยประชาชนพลเมืองเราจะตายไปเพราะกิเลสลากคอไป ๆ ไม่ได้สติตั้งเอาเลยจะว่าไง นี้ละกิเลสทันสมัยดูเอา ธรรมะเลยล้าสมัย กิเลสเหยียบไว้ ๆ ไม่ให้ไพล่ขึ้นมาได้เลย

ธรรมะมีอยู่ที่ไหนจะสงบเย็นสบายเห็นได้ชัดเจนมาก ไม่ว่าชาวบ้านไม่ว่าชาววัด ไม่ว่าครอบครัว ไม่ว่าสังคม สังคมใดที่มีความสงบร่มเย็นคือสังคมนั้นยอมรับเหตุผลกัน เหตุผลคือหลักธรรม หลักธรรมเป็นเครื่องยืนยันในความถูกต้องดีงามแล้วไม่ทะเลาะเบาะแว้งกัน นี่เอะอะ ๆ มีแต่เรื่องแต่ราว ยิ่งเมืองไทยเราในเมืองเท่ากำป็น เรื่องมากที่สุดคือเมืองไทยเรา สังเกตดูอย่าด่วนมาตำหนิหลวงตาบ๊วว่าหาเรื่องหาราวนะ เมืองไทยเราไม่ใช่เมืองใหญ่เมืองโตอะไรเรื่องราวนี้มากที่สุดเลย ตั้งสภา ๆ ขึ้นมาสองสามวันยุบ ๆ สัปดาห์วันยุบ มันไม่กั๊กกันมันยุบหาอะไร ต้องมีเหตุมีผลซิ พิจารณาซิก็เห็นกันอยู่รู้กันอยู่ว่าหาเรื่องอุตริยังง

พิจารณาให้ดี เมืองเท่ากำปั้นมันน่าอายเมืองใหญ่เมืองโตเขา เขาตั้งสภา ๆ กันก็ปีก็เดือนเขาเรียบบูธ ๆ ไป นั่นละผู้ใหญ่เขาเดินตามเหตุตามผลตามกฎเกณฑ์เขา เป็นอย่างนั้น เมืองไทยเรามีแต่กั๊กกัน อะอะตั้งเข้าไปตั้งทำอะไรกั๊กกันแล้ว แอ้ ๆ ๆ ชู่ ฟ้อ ๆ แล้ว ใครก็ว่าใครเก่ง ๆ แล้วก็กั๊กกันเหมือนหมา เป็นอย่างนั้นนะเดี๋ยวนี้อะอะยุบแล้ว ๆ มันอะไรกันเด็กเขาหัวเราะนี่นะ ประชาชนพลเมืองเลยจะตายไม่ อยากมีใครไปหย่อนบัตรแหละ หย่อนไปให้กั๊กกันจะหย่อนหาอะไร อิดหนาระอาใจนะ เป็นอย่างนั้นละเมืองไทยเรา เราก็คือคนไทยคนหนึ่งพูดได้เต็มปาก เพราะความรับผิดชอบเต็มหัวใจเหมือนกัน สิ่งใดผิดสิ่งใดถูกพูดกันไม่ได้มีหรือคนไทยด้วยกัน นี่เป็นอย่างนั้นจริง ๆ นี่นะ เมืองเท่ากำปั้นนี่นะเรื่องมากจริง ๆ ไม่ว่าจะอะไรที่ไหนเรื่องจะยุ่งมากที่สุดคือเมืองไทยเรา

ชอบยุ่งมากจริง ๆ ไม่ชอบเหตุชอบผลนะชอบแต่กั๊กกัน เรียนวิชาหมานี่ นี้ออกแล้วนี้ยุบสภา ๆ แล้วสองสามวันนี้ พวกนั้นเลยจะไม่ได้กลับถึงบ้านนะ ไปหย่อนบัตรแล้วกลับไปถึงบ้านโต่บ้านแล้วกลับมาหย่อนบัตรอีก ยังไม่ถึงบ้านถึงเรือน มีแต่มาหย่อนบัตรให้กั๊กกัน ๆ มันน่าทุเรศจริง ๆ นะ น่าคิดนะอย่ามาตำหนิตรงนี้ให้พิจารณาเหตุผลตามทีพูดนี้ใครถูกใครผิด พิจารณาตรงนั้นซิ นำอิดหนาระอาใจน่าละอายเมืองใหญ่เมืองโตเขา เมืองเราน่าจะอยู่ด้วยความสงบสุขเพราะเป็นเมืองเล็กเมืองน้อย คอยดูเขาเป็นตัวอย่างค่อยยัดค่อยเดินตามเขาอย่างนั้นก็ดี

ถ้าอย่างนี้จะแข่งหน้าเขา ๆ เรื่องวิชาหมาละแข่งหน้าเขา กั๊กกันเรื่อยไปเลย กั๊กข้ามหัวข้ามหางเขาไป พวกนี้ก็เสียบละพวกเรากั๊กข้ามหัวเขาไป เก่งไหมวิชาหมาเมืองไทยเรา มันเป็นอย่างนั้นจริง ๆ จะให้ว่ายังไง อะไร ๆ มีแต่เรื่องกั๊กกัน ๆ เรื่องที่จะเป็นสารประโยชน์ให้ชาติบ้านเมืองได้รับความสงบร่มเย็น สมกับตั้งหน้าตั้งต้ามืดความสามัคคี ถ้าพูดถึงเรื่องหย่อนบัตรก็หย่อนให้ทุกสิ่งทุกอย่าง ประชาชนราษฎรอยู่ในป่าในเขาก็ออกมาหย่อนบัตรให้ ไม่ได้มีความมุ่งหมายให้กั๊กกัน หมาในบ้านเขาไม่อดเขาเลี้ยงไว้ในบ้าน บ้านทุกบ้านมีหมาทุกบ้าน แม้แต่ในวัดหลวงตาบ๊วยยังมีตั้งสิบกว่าตัวจะว่าไง อดอยากอะไรหมากั๊กกัน

แต่หมาในวัดไม่กั๊กกันนะ ตัวไหนกั๊กฟาดเลย ตัวไหนแอ้เขาตีเลย ๆ ตัวไหนก็ไม่แอ้ เสียบเลย ๆ หยอกเล่นกันสบาย ๆ เลย พระก็ไม่เห็นกั๊กกันนะ ตั้งแต่มาสร้างวัดนี้เห็นสงบเสียบอยู่ตลอดมาไม่เห็นกั๊กกัน ไม่กั๊กก็บอกไม่กั๊กถ้ากั๊กจะบอกว่ากั๊ก เราพูดตามหลักความจริงนี่ นี่ละหลักธรรมหลักวินัย ถ้าเขวจากหลักธรรมหลักวินัยเมื่อไรแล้ว กั๊กกัน จะเป็นพระเป็นเณรประชาชนผิวเมียกั๊กกันทั้งนั้นถ้าเขวจากหลักธรรมคือความดีงามแล้วเป็นได้ นี่ละหลักศาสนาเป็นหลักปกครองโลกอย่างร่มเย็นที่สุดเลย

มันน่าทุเรศจริง ๆ อายบ้านอายเมืองเขา ถ้าเป็นเรื่องไม่เป็นท่าแล้วออกหน้านะ เมืองไทยเรา เรื่องไม่เป็นท่าแล้วออกหน้าออกตาข้ามหัวข้ามหางเขาไป เขามีหางก็ข้ามไปเลย นี่เขาไม่มีหางจึงไม่ได้ข้าม ข้ามแต่หัวไป เป็นอย่างนั้นนะเดี๋ยวนี้ ยิ่งนับวันเลวลงไป ๆ อะไร ๆ ล้มเหลวไปหมด มีแต่อวดดีอวดเด่นยกพวกตีกัน แม้ที่สุดโรงร่ำโรงเรียนก็ไม่พ่นที่จะยกพวกตีกัน นี่ละความอวดเก่งไม่เป็นท่าอย่างนี้ละ

หันหน้าเข้าศีลเข้าธรรมชื้อถ้อยอยากสงบร่มเย็น บ้านเมืองเป็นหลักเป็นแหล่ง เอารัฐบาลเป็นแกนของชาติบ้านเมืองก็ล้มเหลวกันอยู่อย่างนี้เลยไม่ได้หน้าได้หลัง ต่างคนต่างมีศีลมีธรรมแล้วจะสงบเย็น เมืองไทยเราก็มักเป็นเมืองพุทธ ๆ แต่แล้วเป็นเมืองผีไม่ดูกัน เดี่ยวนี้เป็นเมืองผีแล้วนะ เมืองผีเมืองหมากัดกัน ไปที่ไหนกัดแหลก โจรผู้ร้ายก็นับวันแน่นหนาขึ้นมันคงขึ้นเรื่อยนะ คนดีเลยอ่อนแอฟอบแพบไป ใช้ไม่ได้นะเวลานี้ คนชั่วครองบ้านครองเมืองไปแล้ว นี่ตั้งขึ้นมาเพื่อครองบ้านครองเมืองก็จะเป็นคนชั่วช้ำลามกนั่นแหละตั้งขึ้นมาครองบ้านครองเมือง คนดีอยู่ไม่ได้แหละจะถูกเขี่ยถูกเตะถูกถีบถูกย่นออก มีแต่คนชั่วกลืนกิน ๆ พุงโต ๆ นั่นแหละมันถึงเป็นอย่างนี้ ถ้าต้องตามเหตุตามผลลอร์ดธรรมแล้วจะไม่เป็นอย่างนี้ เพราะกฎเกณฑ์มีอยู่

วันนี้เป็นวันเสาร์เราลืมไม่ทราบว่าเป็นวันพระวันโยมแหละ วันไหนหากเต็มอยู่อย่างนี้ทุกวันอยู่ทุกวัน มาคอยฟังปากเดี๋ยวนี้พูด ปากหลวงตาบัว ป.๓ นี้พูดอยู่ทุกวัน ๆ ไม่ว่าไปที่ไหนพูดตลอด เพราะฉะนั้นจึงพูดกับคนนั้นคนนี้โดยเฉพาะ ๆ ไม่ได้ ไม่มีเวล่ำเวลากำลังวังชา จึงต้องรอพูดทีเดียวให้ทั่วถึงกันหมด ๆ คนนั้นจะมาพูดพิเศษคนนี้จะมาพูดพิเศษไม่ได้ กาลเวลากำลังวังชาเราไม่พอที่จะพูด ต้องเปิดทีเดียวเลยเวลาพูดฟังให้ทั่วถึงกันหมด

ต่างคนต่างนำไปปฏิบัติก็เกิดผลเกิดประโยชน์ เพราะธรรมนี้เป็นธรรมประโยชน์ ถึงจะแผดจะเผาจะเต็ดจะเผ็ดจะร้อนขนาดไหน เต็ดความชั่วต่างหากไม่ได้ไปเด็ดความดีทั้งหลายให้ยุบยอบลงไป มีแต่เด็ดความชั่วทั้งนั้นมันเต็มอยู่ในบ้านในเรือนในผู้ในคน ในหญิงในชายในพระในเณรในฆราวาสญาติโยมเต็มไปหมด มีแต่ความชั่วจึงต้องได้แผดกันบ้างเด็ดกันบ้างไม่จั้นไม่ได้นะ วันหนึ่ง ๆ นี้เหนื่อยเล่นกับโลกของง่ายเมื่อไรหนักมากนะ

พากันเอาไปปฏิบัติชิครอบครัวเหี้ยเรือน อยู่ด้วยกันด้วยการทะเลาะเป็นของดีแล้วหรือพิจารณาชื้อ ตั้งแต่หมากัดกันในบ้านเราเจ้าของยังไม่สบายใจนี้ ยังต้องมองโน้นมองนี้ ดีไม่ตีมองหาไม้เรียวหวดเอาไม้ตีเอา ตัวไหนมันไปกัดเขา อันนี้คนอาละวาดกันทะเลาะกันในครอบครัวผิวเมียนี่สำคัญมากนะ ไม่ลงรอยกันง่าย ๆ แหละผิวเมียนี่ตั้งเวทิต่อยกันมวยแชมเปียนสู้ไม่ได้ แชมเปียนสองเดือนสามเดือนเขาต่อยกันทีหนึ่ง นี้

ต่อยกันได้วันยังค่ำ เจอหน้ากันที่ไรต่อยกันได้ทุกที ไม่ต้องมีกรรมการเพราะเขาเก่งพอ
พวกนี้

เอาละพอ เทศน์เท่านั้นละเหนื่อยแล้ว